

УЧИТЕЛКА.

Да, обѣщавамъ ви го. Когато ще ви ся поревни да направите или да кажете нѣщо лошо, вий ще си помислите: Обѣщала съмъ ся да го напишѣ, и ще ся прочете прѣдъ тѣзи господичны; и страхътъ, че ще го слушате да ся чете, ще вы задържава да го правите. Нека прочее видимъ тази хартиѣ; дойди отъ къмъ моѣтъ странѣ, мила, та да вы първо прѣгърна; защото съмъ много благодарна отъ вашето поправяне. Искате ли да ѣ четете самичка?

ВЪЛКАНА.

Не! учителко, много мя ѣ срамъ.

УЧИТЕЛКА.

Туй ѣ добръ знакъ, като ви ѣ срамъ. Е, добръ, азъ щѣ четѣ.

„Ошказахъ да послушамъ настоятелкѣшѣ си; рѣкохъ ѣ защо ми ѣ ся служѣиѣ и нешрѣба да бѣде шолко дързновенна, та да ми заповѣдва. Прѣмыслихъ си още, че желанѣ да ѣ шолко много разсърдѣ, що да мя удареше и да ми спрочи или нѣкой рѣкѣ или нѣкой кракѣ, та шуй да ѣ направи за да ѣ исцѣлѣиѣ ошъ дома.

ВЪЛКАНА (плачекомъ.)

Ахъ! драга пріятелко, сега като знаѣтъ тѣзи господичны, колко съмъ лоша, тѣ неще моѣтъ вече да мя търпѣтъ въ тѣхното дружество.

УЧИТЕЛКА.

Но, тѣ видѣтъ, драга, колко желаете да ся поправите. Слушайте добръ, чедо мое, ный сички ся